

ЦЕЙ НОМЕР ГАЗЕТИ ВИПУЩЕНО
НА ЗАМОВЛЕННЯ ЛЕНІНСЬКОГО
РАЙКОМУ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ.

ПЕРЕБУДОВА НАРОДНОЇ ОСВІТИ Є
ВАЖЛИВОЮ СФЕРОЮ ДІЯЛЬНОСТІ
ПАРТІЙНИХ І РАДЯНСЬКИХ ОРГА-
НІВ, ПЕДАГОГІЧНОЇ ГРОМАДСЬКО-
СТІ РАЙОНУ.

ПР'ОЛІТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

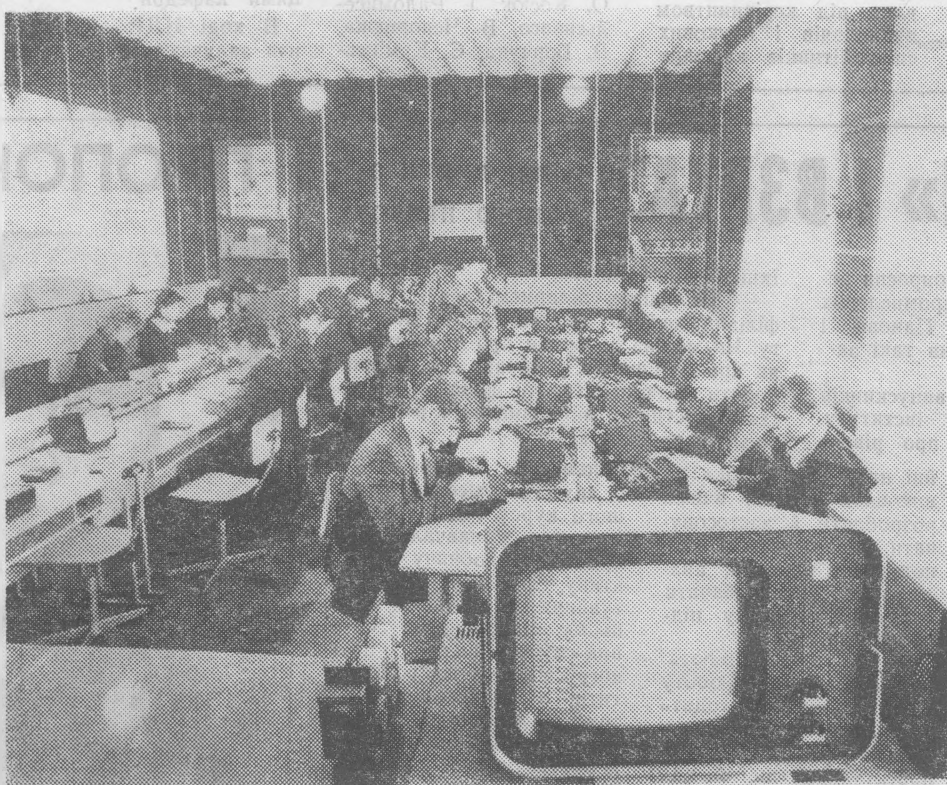
№ 4 (331)

П'ЯТНИЦЯ, 27 січня 1989 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 1 коп.

КУРСОМ З'ІЗДУ ОСВІТЯН

лубів; гуртків дельта-планеристів, де підлітки могли б стверджувати себе, випробувати здібності, волю і характер. І не тільки в таких романтичних неформальних об'єднаннях, а й в різних творчих спілках і колективах. В цьому плані маємо позитивний досвід в школах №№ 18 і 25.

В ході перебудови суспільства громадськість району стала більше і глибше цікавитися історією, культурою і мовою українського народу. Як реагують на цей процес освітяни? Зараз у нас працює 4 школи з українською мовою викладання. З початку нового

навчального року в 3-х школах з російською мовою викладання відкриті перші класи, а в дитячих дошкільних закладах організовано 84 групи, де спілкування вчителів і вихователів ведеться на українській мові. В 1989 році заплановано ввести школу-новобудову, в якій навчання здійснюватиметься на українській мові. Безсумнівно, подібні заходи сприятимуть кращій постановці інтернаціонального виховання підрастаючого покоління.

І нарешті, про основну рушійну силу перебудови, про наших вчителів. Адже від їх педагогіч-

ної майстерності, новаторства, професіоналізму, високої духовності і моральності залежить успіх оновлення школи. Нині вчительська громадськість зорієнтована на досвід роботи Н. С. Вітківської, М. П. Онищука, Ю. Я. Пасіхова, Л. П. Дашенко, Ю. Я. Мришук, інших майстрів педагогічної справи, чий здобуток у навчанні і вихованні школярів відомі далеко за межами нашої області.

Позбавившись давніх стереотипів, заскорузлих стандартів в методиці викладання, творчо трудяться цілі педагогічні

колективи таких шкіл, як №№ 2, 15, 17, 23, 25. Тут діють за принципом: «Немає методики єдиної для всіх. Кожен вчитель повинен стати творцем, відшукати власні підходи до викладання, які б відповідали його суто особистим якостям».

Такий принцип стає основоположним в діяльності вчителів. З цієї метою в районі, крім традиційних методичних об'єднань, утверджуються семінари-практикуми, динамічні творчі групи, психолого-педагогічні і проблемні семінари. Окремі методоб'єднання практикують свої заняття на базі шкіл, щоб наочно бачити, як використовуються елементи передового педагогічного досвіду.

Як наслідок, половина вчителів району вже озброєні сучасною методикою навчання, вони позитивно впливають на професійне становлення молодих педагогів.

Однак, слід відзначити, що перебудова стилю і методів навчально-виховної роботи йде ще повільно. Не в усіх школах в цьому плані досягнуто рішучих зрушень.

Звичайно, багато проблем висунуто життям перед установами народної освіти. В їх розв'язанні ми покладаємо також і на шкільні ради, які об'єднують вчителів, школярів і батьків, і які повинні отримати найширші повноваження, зробити посильний внесок в перемену у сфері освіти.

В. ЗУЛИНСЬКИЙ,
завідуючий відділом
народної освіти
Ленінського райвиконкому.

На фото: в кабінеті
інформатики СШ № 1.

В ПАРТКОМІ ІНСТИТУТУ

19 січня 1989 року відбулось чергове засідання парткому, в якому взяли участь секретарі цехових парторганізацій, декани, проректори. Розглянуто питання про хід виконання своєї постанови від 26 грудня 1988 року «Про звіт ректора інституту Кузьміна І. В.».

Партком відзначив, що в звіті відображені досягнення трудового колективу під керівництвом ректора за період з 1976 року по даний час. Разом з тим звіт не відповідав вимогам, викладеним у постановах ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР по перебудові вищої школи, рекомендаціям з'їзду працівників народної освіти. В звіті не висвітлені проблеми, які стоять перед інститутом, шляхи їх розв'язання, не поставлені перспективні завдання, не дана концепція розвитку вузу, відсутня критика осіб, котрі відповідають за конкретні напрямки роботи, не самокритично показана роль керівника у вирішенні завдань, які стоять перед вузом.

Не було також принципової партійної оцінки недоліків роботи ректора, допущених за звітний період, на що неодноразово вказували партком і партійні збори інституту. Не розкрито, які ж висновки, як керівник - комуніст зробив, товариш

Кузьмін І. В. після притягнення його до партійної відповідальності бюро Ленінського райкому партії і парткомом інституту в 1986—1987 рр. Не відображена в звіті його роль в роботі з кадрами і їх вихованні, як керівника, члена виборних партійних і радянських органів. Не підготувала співдоповідь про роботу ректора й комісія по підготовці звіту, ніхто з її членів не взяв участі в обговоренні.

Партійний комітет також відмічає, що члени парткому не провели достатньої роботи по роз'ясненню комуністам, членам трудового колективу про недоцільність голосування, не відстоювали свої рішення, не взяли участі в обговоренні звіту. Доцільно було б вислухати думку проректорів, деканів про роботу ректора, а тому виступи по звіту були практично в дузі застійних часів і носили характер вихвалання.

В них не дана принципова оцінка особистого внеску в розвиток інституту, наявним недолікам, як з боку ректора, так і керівників низових підрозділів. Проведений звіт показав, що в колективі склалась не зовсім нормальна обстановка, нема єдності дій, багато недоліків у вирішенні складних питань роботи інституту.

Враховуючи все це, а також вимоги постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про вдосконалення добору й розстановки керівних кадрів у вищих навчальних закладах» від 15.12.87 р. № 1424

партком звернув увагу комісії по підготовці звіту (голова т. Бабій В. М.) на низький його рівень і вирішив порушити питання перед вищестоящими партійними органами і Мінвузом УРСР про перебування тов. Кузьміна І. В. на посту ректора після досягнення 65-річного віку.

Враховуючи виробничу необхідність, зобов'язано комуніста Кузьміна І. В. використати чергову відпустку після вирішення питання в Мінвузі УРСР про його подальшу роботу і призначення виконуючим обов'язки ректора одного із проректорів.

Партком інституту розглянув також питання про резерв кадрів на керівні посади. Запропоновано в резерв на посади: ректора — Ткаченко С. Й., Стахова О. П., Мокіна Б. І., Шкодін М. М.; на посаду проректора Карпова Ю. А. — Мельника І. Г., Буреннікова Ю. А.; на посаду проректора Шкодін М. М. — Філінука М. А., Васюру А. С.; на посаду проректора Ткаченко С. Й. — Кутіна В. М., Азарова О. Д.; на посаду проректора Іванова М. Є. — Рудоміна Г. А., Леонтьєва В. О., Степурина В. В.; на посаду проректора Свердлова В. Д. — Набойщикова С. М., Сердюка В. Р.; на посаду проректора Таранухи О. І. — Шинкарука М. І., Мальованого І. А.

ВІД ШКОЛЯРА ДО ДОЦЕНТА

Перебудова вищої освіти, зокрема, підготовки інженерних і наукових кадрів, немислима без здійснення нерозривного зв'язку «школа—вуз». Йдеться про створення ефективної системи профорієнтації, відбору школярів, учнів технікумів і профтехучилищ, які мають необхідний інтелектуальний потенціал для навчання у вищих учбових закладах.

Особливо це актуально для такої пріоритетної спеціальності, як обчислювальна техніка.

Вимоги до наших вихованців ставлять жорсткі і тому відбір абітурієнтів набуває першочергового значення. Таких юнаків і дівчат слід виявляти ще зі шкільної партії.

З цією метою на кафедрах працюють чотири гуртки інформатики і обчислювальної техніки, секція ОТ Малої Академії наук (МАН). Зараз в них навчається понад 150 учнів обласного центру, а найбільше з СПІ № 10, № 15, № 22.

Заняття в гуртках сприяє росту комп'ютерної грамотності, розширює поняття про кібернетику, її зв'язок з математикою, допомагає бачити перспективу застосування комп'ютерів, розуміти суть програмного забезпечення роботи ЕОМ.

Аналогічні знання отримують і члени МАН (учні 8—10 класів), але вони під керівництвом викладачів і наукових співробітників кафедри

виконують водночас по-сильну науково-дослідницьку роботу.

Хорошими наставниками майбутніх інженерів зарекомендували себе викладачі О. Д. Луцяк, співробітники кафедри Ю. Н. Клименко, О. І. Христюк, студентка Н. В. Маценко.

До послуг гуртківців — лабораторія персональних комп'ютерів, дисплейні класи, аналого-цифровий обчислювальний комплекс. Використовується також техніка обчислювального центру інституту.

І коли сьогодні запитати колишніх випускників вісничих шкіл О. Косюк, І. Радомисельського, В. Чепорнюка, В. Борчука, Е. Камінсь-

кого, багатьох товаришів, що допомогло їм вступити до ВПІ, вони неодмінно зішлються на чіткі профорієнтаційні установки, отримані в шкільні роки в стінах нашого інституту. Віриться, що з них сформуються компетентні, широкоосвічені спеціалісти в галузі обчислювальної техніки.

Але на такий рівень можна вийти при умові активної участі студента в науково-дослідній роботі, починаючи вже з першого курсу.

Велику роль у цьому відіграють наукові колективи, очолювані професорами О. П. Стаховим, Ю. С. Данилюком, доцентами А. М. Петухом, М. А. Соляниченко, В. Л. Лужецьким, Н. М. Паничем, іншими науковцями кафедри.

В ході НДР студенти залучаються до фу-

ндаментальної науки, беруть участь в розробці реальних приладів і систем, виступають на наукових конференціях і семінарах, студентських олімпіадах. Досить сказати, що за останні десять років наші вихованці отримали понад 200 авторських свідоцтв на винаходи, неодноразово виходили переможцями олімпіад.

Найбільш обдаровані і підготовлені випускники, які виявили здібності до науково-педагогічної діяльності, залишаються працювати в інституті.

Таким чином, створюється спадкоємність у формуванні викладацького складу. Ця тенденція поглиблюється й тим, що на кафедрі для підготовки спеціалістів вищої наукової кваліфікації створено аспірантуру.

Зараз в ній навчається близько 30 аспірантів і претендентів на вчену ступінь. Активно працюють над докторськими дисертаціями Ю. С. Данилюк, А. М. Петух, М. А. Соляниченко, В. А. Лужецький, Р. Г. Тадевосян.

Разом з тим в системі підготовки інженерних і науково-педагогічних кадрів на кафедрі ОТ ще не повною мірою використовується наявний інтелектуальний потенціал. Немає поки що міцних, сталих і прямих зв'язків з замовниками спеціалістів, зі школами, технікумами, ПТУ м. Вінниці і області, іншими регіонами республіки і країни.

О. АЗАРОВ,
доцент, завідувачий кафедрою обчислювальної техніки.

«ТЕРМІНАЛ» І ВЗРТА

ДВІ ДУМКИ З
ОДНОГО ПРИВОДУ

Районний комітет партії попросив керівників двох провідних промислових підприємств району Ю. П. Панова і В. В. Родіонова відповісти на такі запитання:

— У вас працює багато випускників Вінницького політехнічного інституту. Просимо висловити думку про рівень

їхньої підготовки.

— На ваших підприємствах діють філіали кафедр політехнічного інституту. Чи можна говорити про ці кафедри, як про помічників у справі поліпшення роботи підприємств, чи вони ще не стали частиною виробництва і поки що тільки заважають?

Ю. П. ПАНОВ, генеральний директор виробничого об'єднання «Ієрмінал».

— У нас організовано три філіали чотирьох кафедр ВПІ — автоматичної та інформаційно-вимірювальної техніки (АІТ) та автоматизованих систем управління (АСУ) в 1984—85 навчальному році; автоматизації проектування (АП) в 1986—87-му; кафедри вищої математики в поточному 1988—89 навчальному році.

Відкриття філіалів посилило творче співробітництво вчених вузу, аспірантів і студентів з заводськими спеціалістами, підвищило ефективність їхньої праці. В філіалах вузу на в/о «Ієрмінал» навчаються студенти, як з відривом, так і без відриву від виробництва. В програмах курсів — актуальні питання інженерної діяльності, технічної творчості, автоматизації інженерної праці з застосуванням засобів обчислювальної техніки. Щоб підняти інтерес студентів до навчання, застосовуються активні методи, влаштовуються екскурсії з демонстрацією нової техніки і технології, лабораторні і практичні роботи проходять безпосередньо на обладнанні цехів і відділів. Студенти мають доступ до всіх обчислювальних комплексів і засобів автоматизації. Зняті також всі обмеження по залученню до викладацької роботи на принципах сумісництва у вузах та інших учбових закладах провідних спеціалістів об'єднання.

Студенти виконують реальні дипломні проекти і роботи у відповідності з інтересами об'єднання і захищають їх безпосередньо на виробництві. В ході виробничої практики намагаємось прищепити їм організації

їм навички і «смак» до виховної роботи, вчимо розробляти й застосовувати управлінські і господарські рішення, аналізувати й передбачати тенденції розвитку підприємства.

Студенти, що мають намір працювати в об'єднанні, проходять переддипломну практику і виконують дипломне проектування на місцях своєї майбутньої роботи.

У зв'язку з договорною, цільовою системою підготовки спеціалістів, компенсацією частини затрат на навчання студентів для швидкої адаптації молодих спеціалістів у підрозділах, це положення треба поглибити. Вважаємо, зокрема, що слід розширити коло курсів, котрі читаються — ввести на філіалах окремий курс з економіки, якості продукції, ширше залучати до керівництва дипломним проектуванням провідних спеціалістів. На мій погляд, всі види практики студент повинен проходити на місці майбутньої роботи і залучатись до активної участі в житті підрозділу ще навчаючись в інституті. Вважаю, що ВПІ слід налагодити регулярне проведення семінарів по обміну досвідом роботи викладачів і філіалів у цілому.

В. В. РОДІОНОВ,
директор ВЗРТА.

— Загальна середня оцінка випускників стаціонару ВПІ, котрі починають працювати на заводі, не перевищує «3». Віддача починається після трьох—п'яти років практики. Цей час затрачається на переучування і адаптацію до виробництва. Отже, за часом — ще один строк учбового закладу. Великі втрати коштів, часу, науково-технічного прогресу.

Вихід зі становища бачу в тому, щоб розподіл студентів по під-

приємствах здійснювати з другого семестру першого курсу і дати всі елементи навчального процесу, виробничу практику, дипломне проектування вести тільки на цьому підприємстві. Завод мусить знати, за кого і скільки йому платити, а випускнику по тому не доведеться втрачати роки на адаптацію, переучування і пошуки «себе» на виробництві.

З учбового процесу потрібно вилучити непотрібні дисципліни, по деяких скоротити програму, щоб більше працювати на виробництві. Випускник повинен захищати диплом, маючи розряди з деяких робочих професій залежно від спеціальності. Інженер повинен вміти працювати руками!

Окрема мова про заочників і вечірників — їх потрібно всемірно скорочувати. Диплом, в переважній більшості, не додає інженерних здібностей.

— Ці кафедри, галузеві наукові лабораторії здебільшого зайняті «рвацтвом», вибиванням господарських тем і грошей, ніж турботою про кінцевий науковий продукт.

Що робити?

Якщо коротко, то трудівників науки потрібно змусити працювати на загальне благо, а не на власний науковий ступінь. Учених мужів в країні — хоч греблю гати, а наукового прогресу немає.

В вузах, науці найбільше бюрократизм, як за кількістю, так і за «якістю». Тут треба робити не перебудову, а революцію з «атомним вибухом». Нічого не зміниться до тих пір, поки в країні не введемо, як мінімум, чотирьохступеневу форму підготовки інженерних і наукових кадрів.

ПРОПОНУЄ «РОВЕСНИК»

Для профтехучаща першорядна проблема — як готувати сучасного робітника?

Наш колектив, особливо останнім часом, працює над цим завданням наполегливо і енергійно. Шляхи пошуку різні. За три останні роки в училищі організовані чотири нових майстерні — дві перукарських і дві взуттєвих, а дві майстерні і фотопавільйон реконструйовано.

Переходячи до підготовки учнів на базі 8 класів, оформили кабінет хімії, фізики, історії, іноземної мови, клас інформатики, де вивчаються першооснови комп'ютерної техніки. Але найбільша наша гордість — молодіжне підприємство «Ровесник», створене влітку 1986 р., яке займається виготовленням наймодніших виробів. Основа його життєдіяльності — угода про співробітництво з Вінницьким універсальним самообслуговуванням.

Яка ж структура роботи «Ровесника»? Учнівський будинок моди, ентузіасти учбових груп пропонують зразки одягу. Колекція виставляється в школах, училищах, на підприємствах, в самому універмазі. Те, що найбільше

сподобалось, рекомендується до виготовлення. Випускаємо 10—20 одиниць досвідної партії. Якщо новинка користується підвищеним попитом, торгівля одразу подає нам замовлення на виготовлення більшої партії.

Так було, приміром, з чотирма видами блузок з шовку, дитячими комбінезонами, сарафанами. 118 тисяч карбованців — такий сьогодні баланс реалізації в «Ровесника».

Для виготовлення нормативно-технічної документації попервах користувались послугами конструкторської групи обласного управління, але це було невигідно і економічно, і за строками виконання. Мода міняється швидко і документація за нею не встигала. Тепер маємо свою конструкторсько-технологічну групу.

Як і все нове, «Ровесник» не був визнаний зразу навіть у нашому колективі, зате тепер шити для нього хочуть всі групи. Насамперед не тільки тому, що тут можна виявити творчість. Коли річ користується успіхом, швидко реалізується, у молоді швачки виникає почуття великого морального

вдоволення, тим більше, що її прізвище, номер групи вказані на ярлику. Шити для «Ровесника» учні II і III курсів. Причому, не кращі з кращих, а всі. Слабші просто підтягуються до рівня кращих.

У «Ровесника» є проблеми. Важко з фурнітурою, яка не відзначається різноманітністю або її відсутністю, малий асортимент тканин, пропонований базою «Укртекстильторг».

Хочеться сказати також і про те, що учні наші живуть, як то мовиться, не хлібом єдиним, дбаємо про гармонійний їх розвиток. Працює багато гуртків. Хоровий, фольклорний, театральний колективи здобули звання народних. Репертуар театральної студії «Діалог» широко відомий в школах і на підприємствах, фольклорний ансамбль «Кобзарі» побував у Польщі, в багатьох кінцях республіки.

І. МОРОЗ,
майстер виробничого навчання СПТУ № 15.

На фото: відмінниця навчання С. Переверта йло за роботою.

Редактор **І. ВОЛОШЕНЮК.**